

[Lysholt Hansen.]

alle erhvervsorganisationer og deres fagpresse blevet mødt med en forhåndsgoodwill ud over al grænse og det til trods for, at regeringspartierne i tiden forud for sidste valg gjorde alt, hvad de kunne gøre, for at så mistillid til den daværende socialdemokratiske regering. Forventningerne til den nuværende regering var derfor skruet meget højt op. Det store spørgsmål er da, om denne forhåndstillid kan holde, når det nu gradvis går op for befolkningen, at regeringens proklamerede politik og økonomiske målsætninger allerede efter et års forløb — ja, mindre endda — er smuldret fra hinanden.

Den, der læser finansministerens tale ved fremsættelsen af finansloven og tillige hæfter sig ved det, han ikke sagde, vil have svært ved at opretholde illusionerne om en regering, der kunne afskaffe arbejdsløsheden, nedsætte statens udgifter, rationalisere administrationen, så antallet af ansatte ikke fortsat steg, skaffe ligevægt på betalingsbalancen, nedbringe importoverskuddet, øge produktionen og investeringerne, få bygge-riet til at vokse, varigt forbedre konkurrenceevnen, få obligationskurserne ind i et roligt leje med en langsomt stigende tendens og deraf følgende stabil, lav rente og bringe priserne i ro. Punkt for punkt er det, bortset fra den opnåede prisstabilitet, blevet illusioner og infet andet.

Jeg lagde da også mærke til, at udenrigsministeren i en tale i sidste weekend, hvor han redegjorde for det, regeringen havde nået, indskrænkede sig til at nævne priserne og det opnåede rentefald. Med hensyn til stabiliteten i det opnåede rentefald håber jeg at såvel udenrigsministeren som finansministeren har læst lederen i Jyllands-Posten i søndags, af hvilken jeg skal citere følgende:

„Regeringens fornemste resultat hidtil har været den sænkning af renteniveaue, der har fundet sted. Men er den holdbar?“
Senere:

„Den sænkning i diskontoniveaue, der har fundet sted, er kunstig.“

Og sluttelig følgende citat fra lederen:

„Takket være det gode samarbejde med Nationalbanken og Hoffmeyers tillid til Poul Møllers kurs lykkedes det at få renten ned. Men man må desværre fastslå, at sænkningen er uholdbar, og at banken meget snart kan se sig tvunget til at bringe diskontoen opad igen. Sker det, vil regeringen lide et så omfattende prestigetab, at dens liv kommer i fare“.

Et så kraftigt skud for boven i et borgerligt blad har vi ikke tidligere i denne regerings tid været vidne til. Men jeg forstår på finansministerens fremsættelsestale, at Nationalbankens obligationsopkøb på 1½ milliard kr. i de sidste 3 måneder — en tendens, der i øvrigt fortsatte i sidste uge med opkøb for yderligere 100 mill. kr. og på denne uges første dag, så vidt jeg er orienteret, med yderligere 20-25 mill. kr. — og alligevel daglige fald i obligationskurserne på $\frac{1}{4}$ - $\frac{3}{4}$ point trods disse støtteopkøb tilsyneladende ikke anfægter finansministeren. Han udmaler i sin fremsættelsestale de store forventninger, det danske samfund kan stille til det diskontofald på $\frac{1}{2}$ pct. i forhold til diskontoen forud for devalueringen, som vi har fået. Det er dette rentefald, der ifølge finansministerens tale skal bringe arbejdsløsheden ned, forbedre balancen i vor udenrigshandel og øge investeringerne. Jeg tror, det vil blive en opvågnen til en ubehagelig virkelighed, når Nationalbanken ikke længere kan holde til disse store støtteopkøb, og jeg er bange for, at obligationskurserne så vil rasle ned.

Ved et samråd i finansudvalget oplyste finansministeren, at regeringen havde erklæret sig enig i den aftale, der er indgået mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne om, at disse skal indbetale 1 milliard kr. til Nationalbanken. Regeringen har altså haft forhandlinger med Nationalbanken om situationen på obligationsmarkedet. Jeg spørger derfor finansministeren, om der foreligger aftaler om, hvad regeringen skal foretage for at hindre et sammenbrud på obligationsmarkedet. Den pukkel, der var